

„כשאתה מצליח ואתה למעלה, כולם אוהבים אותך... כשאתה למטה

אתה לא שומע מהאנשים * ההצלחה לא עשתה אותי

מאושר יותר... למדות הפידסום נישמתי היתה ריקה...

כך חולפת התהילה

רז בן גברתי הנאוזה (1964)
„התקופה הנפלאה בחיי”

השנה 1964. מפיק נועז משקיע חצי מיליון לירות. סכום עתק בזמנים ההם, בהפקת מחזמר. לתפקיד הראשי נבחרה, לאחר שמונה חודשי חיפוש אינטנסיביים, אשה אלמונית בת 24. שמה ריבקה רז. היא הביסה את כל הותיקות — חנה מרון, נחמה הנדל ויפה ירקוני — שהתחרו על התפקיד. גיורא גודיק מהמר על ריבקה רז. אגדת סינדללה מתגשמת במציאות. ההצגה הופכת להצלחה מסחררת, וריבקה רז היא סופרסטאר. במה תלוייה ההצלחה? בכישרון, באור פי או בסתם מזל? מהו טעמה האמיתי? מה באמת מרגישים שם למעלה, כל הזר גוליבריים הפרטיים שיצרה החברה לעצמה? ומאי ליטרת הבשר שחצוצרת התיולה (אליבא דיוסי בנאי) מקיזה ממי שוכה שהיא תאיר לו פניה? שימשון בריגוי, ישראל יצחקי, צדוק סביר, שימעון ישראלי, ברכה צפירה, מר

ריבקה רז עם אריק לביא ב„המלך ואני” (1966)
בפני 3000 איש על רקע תפאורות ענק

**ישראל זה לא אמדיקה,
שבה בחורה הופכת
כוכבת בן-לילה
ומתעשרת. לא פחדתי
אחרי הכישלון, ולא רציתי
לברוח בחזרה לאמדיקה**

טי פליישר. הם רובים אחרים, זהרו באור רות הגיאון של שנות ה-50, ה-60 והי-70, היום שמות אלה בקושי אומרים לנו משהו.

מה אירע למי שהצליח אז? כיצד הם מרגישים עתה? כיצד התמודדו אז עם ההצלחה — הפידסום הפיתאומי, המעריצי צות והכסף הרב שניתך עליהם? מה קרה לאלה שהיו שם למעלה, בצמרת, אחוז בה לרגע ואחר הירפו? איפה הם היום? עולם השאוריבונס הוא עולם אכזר. הוא רוצה אותם ימים-צעירים-מוכשרים-חזקים. מי שעומד בקריטריונים אלה הוא מלך לשעה ואפשר למכור אותו בשוק. מייק בראנט ירה בעצמו. הוא היה בודד מדי בצמרת. בישרו כותרות העיתור ניס. בט מידלת בסרט רז, מתחננת באוזני אמרגנה לשנת חופש. הוא מסרב בתר

ריבקה רז ואריק לביא (כאמצע: דן אלמגור) (1981)
בפני 300 איש בליווי גיטאריסט אחד